

צמד הש

גיליון 14

כתב עת לשירה רבת-תרבותית

רפאל אזרן
יואב ברחיים
אילונה וסילינקו
הרצל חקק
ליאור מעין
רוני שלם
דויד תומר

14

אוקטובר 2021, מרחשון ה'תשפ"ב

אנחנו שמחים להציג בפניכם גיליון רבת-רבותי ורב-לשוני נוסף של צמדים.

אנחנו מגישים לכם מגוון של שירים ותרגומם לשפות שונות:
לאנגלית, גרמנית, יידיש, ספרדית, ערבית ורוסית

תודה לכל הכותבים ולכל המתרגמים שמאפשרים לנו להביא את השירה העברית
לאוהבי שירה דוברי שפות אחרות.

קיבלנו מכם צמדים רבים במגוון שפות,
אותם נפרסם גם בגיליונות הבאים.

קריאה מהנה,
עדנה אפק ואלירן דיין

**ניקוד השירים, תרגומם
והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות המשוררים.
כתב העת צמדים לא עוסק
בניקוד או בתרגום.**

"צמדים" הוא כתב עת מקוון
המתפרסם אחת לרבעון.
בכל גיליון יפורסמו 7 שירים בלבד.

העבודה בכתב העת
מתבצעת בהתנדבות מלאה,
אי לכך אין לצפות לתגמול כספי
כלשהו על פרסום יצירות,
לרבות לא לתגמולים כלשהם;
בשליחת יצירה לפרסום
מאשר היוצר את אפשרות פרסומה
בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות
או טענות באשר לפרסום
או לאי-פרסום יצירתו בכתב העת.

14

When Everything was a Child

People wander in the streets. Try to rend sleep.
Mend life in their being. All ready shirts laundered.
Something in the vantage point
from which their life-story was written
starts to beat. Touches a line. Perhaps I am with them.
Perhaps this is the story of a People.

When everything was a child, perhaps he had dreams
intended to fulfil, and parts to erase.
When the mature teller materialized,
the mountain was smoking. It was hard to breathe
in the heat of the torches. The lengthy purification.
I sought there parts of me that threatened to disappear.
Breaths from my past. I wandered with them perhaps to hold,
as if seeking in them another whole.
Beyond the fragmentary. The incidental.

Now I come before them, before their libraries
The stars drained of their strength
in the world, bereft of heaven.
How did their skies turn into ice-water
their yearned-for fields to strangers?
The returning boy is looking for me now and I
Need and bleed. With them, stained. Their heart is no longer
turned to me as they go.

There is a teller among them who binds pages into a book.
In the bushes A child prays to me.
What kind of poetry do you wish?
My life is torn along the seamline.

כשהכול היה ילד

אנשים משוטטים ברחובות. מנסים לקרע
שנה. לחבר לעצמם חיים. הם כבר מוכנים
והחלצות מכבסות. משהו בנקדת המבט
שבה נכתב ספור חייים
נפעם. נוגע בקו. אולי אני אתם.
אולי זה ספור של עם.
כשהכל היה ילד היו לו חלומות
שנועדו להגשמה. וחלק לחיקה. וכאשר ארע
המספר המבגר היה החר עשן. קשה היה לנשם
בלהט הלפידים. ההטהרות הארכה.
חפשותי שם חלקים שבי שאימו להעלים.
נשימות מעברי. אולי נדדתי אתם כמאחז
בהם, כמבקש בהם
שלם אחר. מעבר לחלקי. למקרי.

עכשו אני בא לפניהם, לפני ארון ספריהם
לכוכבים כבר אין הבה פח
כי העולם נטול שמים
איך הפכו להם הרקיעים למים קרים
איך היו שדות נכספים לזרים
הילד השב מחפש אותי עכשו ואני
משוטט ושותת. אתם ונכתם. ואין עוד לבם
אלי בלכתם.

יש עמם מספר שמאחה דפים לספר. בין השיחים
יש ילד מתפלל אלי. איזו שירה
אתם רוצים. חיי קרועים על קו התפר.

14

מכונה שוקולד

התרגשתי נורא כשהמכונה שלפה לבקשתי שוקולד
על מגש פלסטיק שקוף.
מצאתי את עצמי בוכה נוזלים של רגש בשדה התעופה
קצין הבטחון הגיש לי ממחטה
אבי, שמזרעו קרצתי, מעולם לא הביא לי אפלו סכרייה.
והנה, מכונה זרה, בלי נשמה ודת וקשר דם –
ממתיקה את שעותי על הכדור
תמורת יורו אחד בלבד.

Máquina de chocolate

Qué emoción cuando la máquina expulsó una chocolatina a petición mía en una bandeja de plástico traslúcido.
Me encontré en el aeropuerto bañado en lágrimas de emoción
el guarda de seguridad me tendió un pañuelo
mi padre, de cuya simiente vengo, jamás me trajo ni siquiera un caramelo.
Y resulta que una máquina desconocida, sin alma, sin religión
y sin vínculo de sangre conmigo
me endulza las horas en este mundo
por un solo euro, uno.

14

מַרְבַּע לְנִסִּי

על גג הבית בְּרַבָּאט
אָנִי חוֹשֵׁב עַל הַמַּבֵּט
כְּחֹפֶשׁ, עַל הַשְּׂפָה כְּסֹף
מוֹלִי הַיָּם, עֵינֶיךָ, אֶת־

الرُّبَاعِ يَّ إِلَى نِيسِي

عَلَى سَطْحِ الْبَيْتِ بِالِ رَبَّاطُ
أَفْ كَرُّ فِي النَّظَرَاتِ
كَحْ رِيَّةً ، عَلَى اللُّعَّةِ كَحُبَّتِهِ
أَمَامِي عَيْنَيْكَ وَالْمُحِيطَاتِ

14

AKT 1

1 אקט

Ich wollte nicht verletzen,
nicht überheblich anklingen.
Eine feuchte Erde wollte ich sein
wartend unter herbstlich rotem Birkenlaub.

Weisse Beine ragen schreiend gen Himmel,
Deine Haare tief in meinem Schoss.
Das Laub wird weggetragen,
weggefegt durch den Geist der Dinge.

Es bleibt in Höllenstille wartend,
Du und ich und eine
nackte
Liebe.

לא. לא רציתי לפגוע,
לא להשמע מתנשא.
אדמה לחה רציתי להיות,
ממתינה, מתחת שלכת ערמונים אדמה.

ירכים לבנות מזדקרות בזעקה כנגד שמים,
שערותיך עמק בתוך מתני.
השלכת תנשא למרחקים
על ידי רוח הדברים.

נותר רק את ואני
מחכה בתוך שקט תהומי
ואהבה ערומה
אחת.

14

* לזכרו של סבי שורד השואה בךציון שיפרין

גויאוועס

גויאבות

לאנגע שטונדען פלעגט זי קוקען
און אריינגעאטעמט די שמעק

שעות הייתה מסתכלת
ומסניפה את הריח.

גויאוועס

לימענע

גראז

פרוכט ביימער, ארומגענומען מיט פינקטליכע
אנטרינקען רונדען.

גויאבות

לימון

דשא

עצי פרי

מוקפים עיגולי השקייה מדויקים

23.2.2007

במספחה,

”לדבר”

”Subat 2007

:gazetesi

Sekizinci aile

:kadınlar kö

’דו ווילסט מיר עפעס זאגען? פרעגט ער-
די מאגערע זיידע אירע

”את רוצה להגיד לי משהו?”
הוא שואל

דער וואס די דייטשען האבען
אים נישט געלונגען אוועק צונעמען.
דער וואס האט געדענקט צו בלייבען פרייליך.
דער וואס וועט איר אויף אייביג באגלייטען
מיט די מערסט לאכעדיגע אויגן אין דער וועלט-
זי מאכט ניין מיטן קאפ
נאך פינף מינוט קערט ער זיך צוריק מיט די רער
’און יעצט?’
זי איז נאך אלץ ביי די ’ניין’

הסבא הרזה שלה
זה שהגרמנים לא הצליחו לקחת
זה שזכר להישאר שמח
זה שלעולם ילווה אותה
עם העיניים הכי צוחקות בעולם

היא עושה ”לא” עם הראש
אחרי 5 דקות הוא חוזר עם הצינור

ער לאכט
צום ענד קומט זי שטילערהייט און פרעגט די
מאגערע מענטש-

”ועכשיו”
היא עדין ב”לא”
הוא צוחק

וואס האט א נומער פארן לעבן,
און איז געווען איר באשיצטע זאנע*-
אינגאנצען פארוואונדערט:
’זיידע, ווער האט געלערנט
די ביימער צו מאכען די רונדען?’
ער וויינט פון געלעכטער,
ווייזט אויף איר און זאגט:
’דו’

בסוף היא באה בשקט
ושואלת את האיש הקטן והרזה
שממוספר לחיים
והיה המרחב המוגן שלה

כולה פליאה:
”סבא מי לימד את העצים לעשות עיגולים?”
בוכה מצחוק, מצביע עליה
ואומר:
”את”

14

אָגוּה (ἄγῶη)

AGAUE

Since Dionysus has passed you –
 He came, not as an amorous trembling youth
 lips ruddy with longing, and not
 a throbbing hero craving with desire – but
 he came: and since having passed you,
 your bowels have been burning with yearning,
 your body convulsing to distant pounding,
 wholly seeking his scourging mockery,
 his eyes brimming with searing scorn, gaping
 on your countenance as he passed. Indeed,

had you not been wearied of laurel-crowned extollers,
 cloyed by dalliance in satin-swathed beds suffused with myrrh?
 these had you sated, yet darkness had swelled within you still –
 then Dionysus has passed you – from the East came he,
 a ragged dusty rover gripping a gnarled staff
 grasped in his withered fist,
 his wild beard mottled with forest brambles –
 .but his vacant eyes saw you not
 With a ghastly lurid jeer
 he came and shivered your bones.
 And since Dionysus has passed you, you lust for
 the unheard drumbeat over the horizon,
 your bowels clamoring for blood.

מֵאָז עָבַרְךָ דִּיּוֹנִיסוֹס –
 הוּא בָּא לֹא כְּעֶלֶם רוֹטֵט וְעוֹרָג
 שְׂשֻׁפְתָיו סְמוּקוֹת מִתְאַוֶּה, וְלֹא
 כְּגִיבּוֹר פּוֹעֵם מִדְּשָׁן בְּתִשׁוּקָתוֹ אֶף
 הוּא בָּא: וּמֵאָז עָבַרְךָ,
 הֲלוֹא קְרִבֶיךָ קוֹדְחִים בְּכַמְיָהָה,
 גּוֹפֶךָ מִתְעַזֵּת לְהִלְמוֹת רְחוּקָה,
 כְּלָךְ נִכְמַרְתְּ לְלַעְגוֹ הַמְצַלִּיף
 וּלְבוֹז הַצּוֹרֵב שֶׁשָּׁפַע בְּעֵינָיו הַבוֹהוֹת
 עַל פְּנֶיךָ בְּעֵבְרוֹ. הֲרִי

הָאֵין כָּבֵד וְלֹאִית מִזְמֵרֵי מְהַלְלִים כְּתָרֵי דְפָנָה;
 רְוִית עֲגָבִים בְּמִשְׁכָּבִים בְּשָׁמֵי מוֹר וְרִבְדֵי אֶטוֹן?
 אֵלֶּה שְׁבַעְתְּ; וְעַדִּין הָאֶפְלָה בְּתִכְךָ תִּפְחָה –
 וְאִז עָבַרְךָ דִּיּוֹנִיסוֹס – מִקְדָּם הוּא בָּא,
 כְּהֶלֶךְ גְּרוֹם נוֹשֵׂא מִקַּל מִסְקָס
 לְפוֹת מֵאֵבֶק בְּיָדוֹ הַקְּמֵלָה,
 זְקֵנוֹ הִפְרָא חֲרוּל בְּקִנּוּקְנוֹת-יַעַר,
 וְעֵינָיו הִלְטְשׁוֹת לֹא רֵאוּךָ.
 בַּצַּחוּךְ הָאוֹב הַמְבַעִיֵת
 הוּא בָּא וְסִימַר עֲצֵמוֹתֶיךָ. וּמֵאָז,
 מֵאָז עָבַרְךָ דִּיּוֹנִיסוֹס, אֵת כְּלֵה
 לְתוֹף הַבְּלִתִּי-נִשְׁמַע בְּאוֹפֶךָ,
 וּמֵעַיֶיךָ הוֹמִים לְדָם.

14

חבתי נתונה לאנשים החיים

Мне нравятся люди, которые "живы":
во всем не угодны, умны и не лживы.
не руки - а крылья. не сон - а движение.
и словом не бьющие на поражение.
мне нравятся люди, которые верят,
что дабы пожать - нужно, прежде, посеять.
что могут с тобой говорить не по чину.
не верят пустому и ищут причины.

мне нравятся люди, с которыми можно
в своих откровеньях не быть осторожной,
которые дарят в безверье - надежду,
не будут судить о тебе по одежде;
не смогут продаться копеечкой со сдачи,
не будут о горе и счастье судачить.
не мнят себя богом. не просят в судьи.
мне нравятся люди, которые - Люди...

которые ценят и искренне плачут.
которые ищут жар-птицу Удачу.
которые лечат улыбкой усталой.
мне нравятся люди, которых...так мало...

חבתי נתונה לאנשים החיים.
חכמים. ללא חנפה או שקרים.
לא ידים - כנפים. אין רפיון - יש תנועה.
לא יכבו חלומות בנבואת מפלה.
חבתי נתונה למאמינים
שיש לקצר אחרי שחורשים וזורעים.
היודעים לדבר בפשטות. בקבוצה.
לא שבויים בשמועות. מחפשים הוכחות.

חבתי נתונה לאנשים שאתם חולקים
- בלי חשש של בגידה -
סוד אפל, סוד כמוס, מנבכי נשמה.
המושטיים יד בוטחת בתוך עלטה.
ולא שופטים-לפי בגד-אותך.
לא קובעים דעתם לפי רב או רוחי
ולא ממנים עצמם לשופט או נביא
נתונה חבתי לאנשים שהם אנשים,
מחפשי צפור אש בתוך הכאב
מרפאי אחרים בחייה מהבהב
אתך בביתך ואתך בדרךים
חבתי להם. הם זה נדירים.

השפות בגיליון:
אנגלית
גרמנית
יידיש
ספרדית
ערבית
עברית
רוסית

מייסדים ועורכים: עדנה אפק ואלירן דיין

חפשו אותנו גם ב:

WWW facebook YouTube